

Инокентий.

(Съ болка) Ето какво, Тодоре, недѣй мѣси моитѣ рѣчи съ Еремия. Той може съ отвѣрзани рѣцѣ да ратува противъ тебѣ. —

Тодоръ.

Защо?

Инокентий.

Защото неговото увольнение се дължи на тебе; Митинга е пакъ твоя работа — въобще, ти се показва толкова отмѣстителенъ къмъ него! И азъ негодувамъ до задушване въ себе си, като си спомня (съ въздишка). Ехъ, човѣкъ, човѣкъ!

Тодоръ.

(Смутенъ) Азъ —

Инокентий.

(Негодующе) Да, ти, ти Тодоре. И знаешъ ли, че до него день азъ не можахъ да вѣрвамъ, че човѣкъ е толкова отмѣстителенъ. — И ти знаеше, че като отмѣщаваше нему — посѣгаше на мене, защото ти е извѣстно моята любовъ къмъ него. А освѣнъ това на негова страна е правото, Тодоре!

Тодоръ.

(Сломено) И ти мислишъ, че азъ не се каяхъ за това; но —

Инокентий.

Но какво?

Тодоръ.

Човѣкъ какво не струва, когато — (мълчание) Ти мислишъ, че ми е било драго, когато —. Но на удара съ ударъ трѣбваше да отвѣрна. Азъ имамъ дѣца.